

Hegyi Ede

BÉKÉS EGYÜTTÁLLÁS

[„AZ ÉJJEL HAZAFELÉ MENTEM”]

2020-03-20 | **VERS**

Dühös nyugtalanság űzött
a tizenkét órás munkanap után.
Csak érjek haza, gondoltam,
csak hadd zárjam be magam mögött az ajtót,
csak hadd fordítsam el a kulcsot a zárban,

csak hadd kapcsoljam le a lámpát,
hadd öleljen a béke vágya és a sötétség,
hadd feküdjek vibráló nyugtalanságban.
A villamos mögöttem volt már, az utca előttem,
már csak pár sarok,
már csak néhány arc és néhány tekintet,
már csak az a párszáz méter várt, ami ilyenkor mindig,
amit nem lehet megúszni,
ami elől nincsen menekvés.
A fejkendő hajléktalan ott ült, ahol szokott,
a park melletti padon,
ugyanolyan sört ivott, amelyet minden reggel
és minden este
és vélhetően minden napszakban
nyilván akkor is, amikor nem látom.
Köszönt nekem,
és visszaköszöntem,
és megkérdezte, mennyivel tudnám támogatni.
A zsebembe nyúltam,
találtam némi aprót,
bementem a dohányboltba,
és vettem neki két doboz sört,
olyat, amelyet mindig inni szokott.
Cigid is van?, kérdezte,
mire adtam neki két szálat,
egyet-egyet a sörök mellé.
Tüzet tudsz adni?, folytatta,
mire meggyújtottam neki az egyiket.
Az Isten áldjon meg, mondta,
legalább egy igaz ember van ebben a nyomorult világban.
Igazán semmiség, feleltem,
majd elköszöntem.

Már nem volt sok hátra,
talán az út fele,
ezt még kibírom, csak már ne szóljon senki hozzám.
Elém lépett egy srác, tizenhat lehetett,
megkérdezte, hogy ő is kap-e cigit,
mondtam, hogy sajnós, nem adok,
van még millió módja,
hogyan tehetné rosszabbá az életét,
találjon ki valami mást.
Dögölj meg, mondta, és köpött egyet a földre,
a vállával meglökött és távozott.
Igazán semmiség, gondoltam magamban,
bár nem tagadhatom,
hogy ezzel mégiscsak
kizökkentett valamelyest.
Isten áldjon és dögölj meg.
A kettő összeadva pontosan nulla,
az arany középszer;
jobbat nem is kívánhatnék.

kép | NASA, flickr.com